

kisvárdai lapok

34. évfolyam 7. szám - 2022. július 1. péntek

Klaus Mann: MEPHISTO
az Újvidéki Színház előadása,
Hendrik Höfgen: Balázs Áron, m. v.

**Magyar
színházak
34. kisvárdai
fesztiválja
2022. június 24 - július 2.**

„Kommunistából lesz a nácik kirakat-
színésze, kulturális atyaúristene, a
Berlini Állami Színház igazgatója,
Hendrik Höfgen. Az Újvidéki Színház
előadásában Balázs Áron érzéklete-
sen játssza el a 180 fokos fordulatot.
Megmutatja, hogy kezdetben Höfgen
jobban hisz a kommunista eszmék-
ben, mint a színészi képességeiben.
Mozgalmárként szinte lángol. Meg-
győződéssel folyik belőle a szó. Fölöt-
több lelkes. Színészként kétségek
gyötrik, hogy egyáltalán tehetséges-e,
van-e keresnivalója a pályán? De
azért törtet és törtet, mind feljebb
akar jutni, Hamburgból Berlinbe,
meghatározó főszerepekbe. És ezért
semmi nem drága számára. Színház a
színházban játék ez, Janja Valjarević
dízlettervező piros kis lámpákkal
szinte be is keretezi a színt, és egy ha-
talmas tükröt, amiben gyakran mi is
láthatjuk magunkat. Olyan az egész
mintha kitágított méretű színházi öl-
tözőben lennénk, ahol a színész civil-
ben, de már sminkben, már némiképp
a szerepében is, szembe tud nézni
magával. Ha tud.”

Bóta Gábor

Szakmai Klub

Tolsztoj: *Az élő holttest* – az Aradi Kamaraszínház és a szegedi Pinceszínház közös produkciója
Georg Büchner: *Woyzeck* – a Szatmárnémeti Északi Színház Harag György Társulatának előadása

Érdekes színházi formának és értékes, elgondolkodtató előadásnak tartották a közös aradi-szegedi produkciót Tolsztoj művéből a Szakmai Klub hozzászólói. A különleges forma részeként beszéltek arról, hogy a nézők helyet kaptak a darabban szereplő lakodalmas asztalnál, amit volt, aki örömmel, volt, aki némi fenntartással fogadott, bár a többségnek tetszett ez a megoldás. Az előadás alkotói arról számoltak be, hogy az eredeti helyszínen, Szegeden is vendégül látják a közönséget, ami legtöbbször hosszú beszélgetésekbe torkollik a befejezés után. Szó esett az előadás zenéjéről is, néhányan furcsállták, hogy miért éppen balkáni zene volt jelen a produkcióban. Ezzel kapcsolatban Kozma András dramaturg elmondta, mivel itt cigány dalok voltak, nem volt indokolatlan, hiszen az orosz arisztokrácia multságainak nagyon fontos része volt a cigánymuzsika. Beszélt arról is, hogy a multság, a karnevál-jelleg nagyon komoly tényező az orosz irodalomban is, minden bizonnyal azért, mert ezekben a pillanatokban kibillennek a hétköznapiokból, és az asztalok körül maga az élet zajlik, a legfontosabb problémák kerülnek „terítékre”. Gyürky Kata irodalomtörténész megemlítette, neki nagyon tetszett az, hogy nem tudja a közönség, kinek az esküvőjét is láthatjuk éppen, kicsit

„megtévesztik” a nézőt az alkotók. Felhívta a figyelmet arra is, hogy érdekes a darabbéli egyik szereplő neve: Karenyina. Az irodalmár szerint itt éppen azzal játszik el a szerző, hogy valószínűleg ez a szereplő, és darabbéli fia, Viktor a híres regény szereplői húsz év múlva. Tapasztó Ernő, az előadás rendezője az asztal körül helyet kapó halottak kapcsán azt említette, milyen érdekes az a balkáni kultúrában, hogy a halottak jelen vannak, sokáig kezelik úgy, mintha nem is távoztak volna még közülünk.

Szó esett még az interaktivitás lehetőségeiről, hogy mennyire volt kihasználva, vagy sem. Venczel Valentin színész, rendező szerint igaz és okos előadást láthatott a közönség.

Maga az utazás is fontos részévé vált a *Woyzeck* előadásának, amit technikai okokból az eredeti színházában, Szatmárnémetiben láthatott a fesztivál szakmai közönsége. Erről az utazás következtében is kialakult elmélyülésről beszélt Kozma András dramaturg először az előadásról szóló beszélgetésben. Szerinte picit sajátos helyzetbe került ezáltal a néző, hiszen „meg kellett küzdenie” az előadásért. A darabot valószínűleg a töredékessége teszi modernné és expresszívvé, és ez okozza, hogy nagyon sokféle olvasata is lehetséges – tette hozzá Kozma András. Itt egy

nagyon különleges felépítésű előadást láthattunk, egy gyakorlatilag klasszikus színházi térben egy ipari környezetben a német kultúra toposzain és a Rammstein zenéjén keresztül kapjuk meg a színpadi irodalom egyik legismertebb gyilkosságtörténetét. Nagyon sok minden megjelenik ebben az előadásban, a keménység, a titanizmus-érzet, ugyanakkor az Andres szerepében megjelenő német juhászcutya éppen a színpadon látható ipari valósággal szemben a természetet is behozza a színpadra – hangsúlyozta a dramaturg, aki szerint „brutálisan hatásos”, elgondolkodtató előadást hoztak létre a szatmárnémetiek, Albu István rendező irányításával. Nagyon fontos szerephez jutott az előadásban a zene, amelynek használatáról megosztottak a vélemények. Zalán Tibor író, zsűritag azt mondta, ő annak ellenére elfogadta ezt a zenei világot, hogy magánemberként nagyon nem szereti. Pozitívumként emlegette, hogy most látott olyan előadást, amelyben

a két kiszolgált ember egymásba kapaszkodásának, a kapcsolatuk alakulásának ábrázolása a lehető legpontosabban sikerült.

Ungvári Judit

Rács mögött is szabadon

El kell fogadnunk: a nők manapság fontosabbak a színház világában, mint a férfiak. Nemcsak azért, mert a magyar közönségbeli arányuk érezhetően meghaladja az ötven százalékot vagy mert a leghatásosabb színészek között több a nő, mint a férfi, hanem mert a patriarchátus szemléletmódja alapján megképződő hátrányos helyzetükben is képesek jelentős művészi értékeket teremteni. Mivel a női-férfi viszonyokat nem érdemes sportversenyek mintájára nézni, a nők sikereinek örülhetnek, a tragédiáikon kesereghetnek a férfiak is.

A finn kortárs író, Mika Myllyaho, aki a Helsinkai Színiakadémia színházrendezőként végzett, első darabját Pánik címmel három olyan harmincas éveiben járó férfiről írta, aki idegösszeomlásig jut. Ő rendezte meg a komédia ősbemutatóját, amelyet az elmúlt tizenöt évben már számos helyen előadtak (Magyarországon felolvasó színházi formában). Ennek egyfajta folytatása lett a Káosz című fekete komédia, amely három harmincas nőről szól. Parádésan jó darab – nagyobb siker, mint a Pánik. Hamar elkészült a magyar fordítása (Jankó-Szép Yvette munkájaként), több magyar színházban is játszották már, nemrég pedig B. Markó Orsolya átdolgozta, s ezt a verzióját a gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Szín-

ház bemutatta. Örömteli, hogy Kisvárdán is megtekinthettük ezt az előadást, mert izgalmas, élvezetes produkció lett.

A három megjelenő szereplő közül kettőnek a neve megváltozott (a karakterük nem), s más lett néhány helyszín elnevezése is, de a történet lényegében változatlan maradt. Az apró változtatásokat adaptációnak is nevezhetjük, mert mindegyik azt szolgálja, hogy magyar viszonylatban könnyebben befogadhatóak legyenek a történetek. Egy álomszerű jelenettel indul az előadás: a három lerészegedett nő a temetőben egy rendhagyó módon mozgó sírkeresztet próbál megfogni. A Bartha Boróka által megformált tanárnő, a Szilágyi Míra által alakított pszichológus és a Vajda Gyöngyvér által játszott újságíró szatirikusan vicces mozdulatai azonnal kacagásra készítetik a közönséget. A fiatal, csinos nők viccesek. De hamar kiderül, hogy amit először láttunk, az az előadás végéhez kapcsolódik – ez a történet egyelőre nem folytatódik. Megdöbbenő, esetenként megható személyes tragédiákat ismerünk meg a szereplők életéből – röviden, leegyszerűsítve összefoglalva elmondhatjuk, hogy valamennyiük sorsa fájóan rossz alakul. Ám a közönség nem csupán sajnálja őket, együttérez velük, de ki is neveti őket, mert a tragédiáknak rendre van egy groteszken vicces oldala. Különösen

mulatságos, ahogy az élettársként, férjként, szeretőként funkcionáló férfiakat megjeleníti a három kitűnő színésznő.

A tanárnő Andi, a pszichológus Juli és az újságíró Eni határozott kísérletet tesz arra, hogy elhagyja a komfortzónaként szolgáló környező világot, ám ez egyiküknek sem sikerül – az életük kaotikussá válik, majd összeomlik. Remekül működik a Huszár Kató által tervezett látványosan színes díszlet, amelyhez szervesen illeszkednek a Sikó Doró által kitalált jelmezek is. Azt sugallják, hogy bár feltűnően más az egyes alakok színe, ők nagyon hasonlóak egymáshoz. Lehet, hogy nem is három nőt láttunk, hanem egyet? Lehetséges így is értelmezni. A rendező Deli Szófia által kitalált, hangsúlyos jelenetekre osztott cselekmények mesélése univerzálissá teszi a mondandót: itt egy általában vett női sors fatális sikereiről és kudarcairól van szó. Olyan utakról, amelyek károshoz vezettek, de a néző úgy érezheti, hogy nem kell ennek szükségképpen így lenni. Felhőtlen nevetés közben is eljuthatunk a sorsszerűnek ható szenvedéshez. De akár el is kerülhetjük azt. Hogyan? Például egy olyan katarzis segítségével, amit ez a kitűnő előadás adhat a téma iránt fogékony nézőnek.

2 dimenziós világ, sarkos élekkel

Abszurd, klisé-paródia három nőről, három nő életéről, munkahelyi, párkapcsolati problémáikról, és társadalomban elfoglalt szerepükről, ezt hozza be a színpadra a Káosz című kortárs finn darab. A Gyergyószénmiklósi Figura Stúdió Színház előadása kapcsán a rendezővel, Deli Szófiával és a dramaturggal, B. Markó Orsolyával beszélgettünk.

Jelenet az előadásból

Egy finn kortárs szövegből csináltak előadást, ami elég ritka a magyar színházi életben. Hogy találták meg a darabot?

Az igazgatónk kért fel engem, hogy rendezek egy néhány szereplős darabot, amiben csak nők játszanak. Ez egy elég nehéz feladat, mert a drámairodalom nem bővelkedik ilyen szövegekben. Én régről ismertem Mikka Myllyaho egy korábbi darabját, a Pánikot, és ez, amivel most dolgoztunk, annak a folytatása, nagyon jó anyag, kifejezetten nőkre írva. Persze, az eredeti szöveget rendesen átvariáltuk Orsival.

Ez pontosan mit jelent?

A finn szöveget megpróbáltuk

erdélyire szabni. Helyspecifikus előadást szerettünk volna, így a női karakterek problémáit kissé „finomhangoltuk” a gyergyói világra. A szereplők és a storyline is nagyon nyugatias volt, ezeket is a gyergyói nők ügy-bajos dolgaihoz igazítottuk, hogy a nézők könnyebben tudjanak vele azonosulni.

A díszlet egy nagyon gyermeki világot idéz meg.

A sorozatok, tévéshowk világát szerettük volna megidézni, ez a jelenetváltásokra és az effektekre is igaz. Szerettük volna, hogy pörgős legyen, egyik jelent jöjjön a másik után, mint ahogy az egyik epizód jön a másik után a tévékben.

Nekem kifejezetten az ötvenes, hatvanas évek Amerikájának stílusa ugrott be. Ez miért működik a gyergyói nézőknek?

Az erdélyi kultúrközegben nagyon elterjedt az amerikai kultúra. A rendszerváltás után azonnal beszivárgott és azóta is nagyon intenzíven él. A román alapkultúrában rengeteg amerikanizáció van, hiszen a kommunizmus alatt tiltott dolgokra később nagyon rákaptak az emberek. Így ez a gyergyói nézőknek teljesen érthető.

Az előadás egy sztereotípiaparódia, mit gondonak a sztereotípiákról?

Igen, itt minden erről szól, a karakterek, a szituációk, a problémák egyaránt. Ennek az volt a lényege, hogy könnyen tudjunk kapcsolódni az eseményekhez, hogy a nézőknek meglegyen az az élménye, hogy ezt ők is átélték, ilyen szituációk már velük is megtörténettek. Szerintem a világunkban nagyon sok minden épül a sztereotípiákra.

Jelenet az előadásból

Gyakran alkalmaztak 2 dimenziós mozgásokat, ezeknek mi volt a lényege?

És jelmezeket is, mi ezeket „lajosjelmezeknek” hívtuk. Az alapprobléma az volt, hogy sok karakterváltás történik az előadásban és a nőknek sokszor kell férfi szerepeket felvenniük. Erre kerestünk egy elemelt, abszurd megoldást, ami végül a 2 dimenziós mozgás lett. És persze ez is a sztereotípiákra hajaz. Ezt egyébként a Runway divatbemutatók stílusából kölcsönöztük.

Káosz az előadás címe, ez nem túl általános ehhez a tematikához?

Úgy voltunk vele, hogy annyira átírtuk már ezt a darabot, hogy legalább az eredeti címét hagyjuk meg. Például az eredeti szöveg a végére mindhárom nő életére ad megoldást, de ez nekünk már túlságosan amerikaias happy end lett volna. Emiatt mi azt levágtuk. Azt gondoljuk a megoldás kitalálása a nézők feladata.

Végül is adtak egy megoldást, hallgassunk sok Abbát...

És utazzunk sokat!

Varga-Amár Rudolf

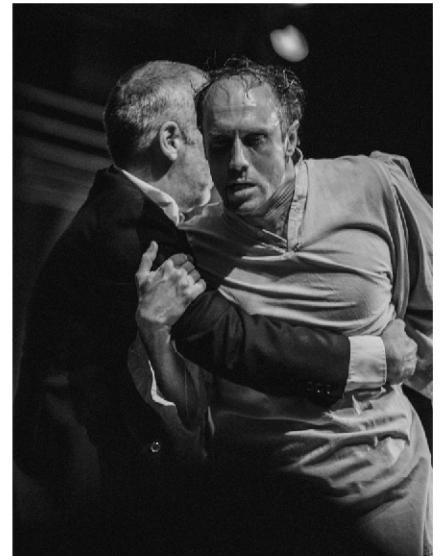
Törik a gerinc

Kommunistából lesz a nácik kirkatszínésze, kulturális atyaúr-istene, a Berlieni Állami Színház igazgatója, Hendrik Höfgen. Az Újvidéki Színház előadásában Balázs Áron érzékletesen játssza el a 180 fokos fordulatot. Megmutatja, hogy kezdetben Höfgen jobban hisz a kommunista eszmékben, mint a színészi képességeiben. Mozgalmárként szinte lángol. Meggyőződéssel folyik belőle a szó. Fölöttébb lelkes. Színészként kétségek gyötrik, hogy egyáltalán tehetséges-e, van-e keresnivalója a pályán? De azért törtet és törtet, mind feljebb akar jutni, Hamburgból Berlinbe, meghatározó főszerepekbe. És ezért semmi nem drága számára.

Színház a színházban játék ez, Janja Valjarević díszlettervező piros kis lámpákkal szinte be is keretezi a színt, és egy hatalmas tükröt, amiben gyakran mi is láthatjuk magunkat. Olyan az egész mintha kitágított méretű színházi öltözőben lennénk, ahol a színész civilben, de már sminkben, már némiképp a szerepében is, szembe tud nézni magával. Ha tud. Ne a tükröt okold, ha a képed ferde!, figyelmeztet minket Gogol. Van, amikor már olyan ferde, hogy fölöttébb kínos tükörbe nézni. Höfgen abszolút eljut eddig a pontig. Akit csak lehet, felhasznál ennek érdekében. Ha kell egy általa nagyra tartott színésznőt, a zsidó Dora Martint, ha kell a miniszterelnök feleségét, Lotte Lidenthalt, akit korábban tehetségtelen tehénnek titulál. Mindkettőt Szabó Regina adja. Az előbbi ünnepezt, nagy művészként megérzi, hogy el kell hagynia az országot. Feszült jelenet, amikor leül beszélgetni Höfgenrel, próbálja figyelmeztetni, vegye már észre, mi történik itt, ő is fogja menekülőre. De ekkor már nyeregben érzi magát, és nem akar belőle ki-

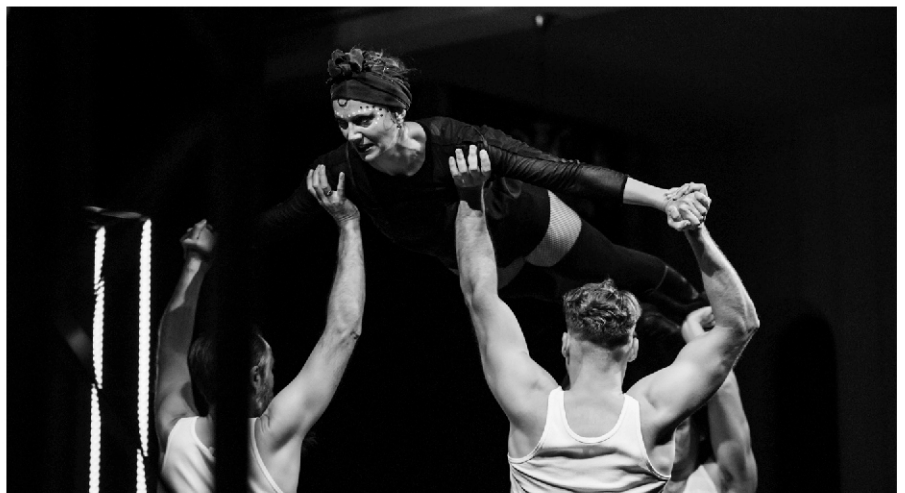
szállni. Hallgatja és hallgatja a színésznőt, hoz bágyatag ellenérveket, vagy érdemben már nem is reagál. Az arckifejezésén ott van, hogy őt már nem lehet meggyőzni, ő már eladta a lelkét az ördögnek. Már Mephisto és ő egyivásúak.

Nem véletlenül válik emblemátikus szerepévé. Elhatárolódik a korábban általa istenített művésznőtől, el a félig zsidó feleségtől, el a néger szeretőjétől, mert figyelmeztetik, hogy akadály lesz a karrierjének, mert ugyebár nem kellőképpen német. A származás pedig mindenekelőtt, no meg a hazafiaság, amit a nácik akkor is hangoztatnak, ha éppen valakit kínoznak. Kínózzák például a barátját, a Kommunista Kabaré egykori igazgatóját, akit Mészáros Árpád alakít. Kimenekíti a pribékek karmai közül. Ő pedig levert vesével, fájdalomtól gyötörve igyekszik győzködni, hogy ezekkel ne működjön együtt. De úgy gondolja, hogy így lehet túlélni, így lehet még valami értelmeset is csinálni, be kell épülni a hatalomba. Kemény, feszült öszszecsapás. Egyikőjük feladta minden eszméjét, először hajlott, majd totálisan ketté is tört a gerince. Másikuk maximálisan hű maradt önmagához, ám ebbe belehal. Elég rossz választási lehetőségek. Klaus Mann regénye, amiből a színpadi adap-

táció és Szabó István Oscar-díjas filmje is készült, bővelkedik ilyen kiélezett szituációkban. És korunk is bővelkedik az olyan helyzetekben, amelyekben sokan tanácsosnak érzik a törleszkedést, a seggnyalást, a maximális igazodást. Ennek elmaradása már ritkán jár halállal, de bukással, ellehetetlenítéssel, állásvesztéssel, annál inkább járhat. Boris Liješević rendezésében csipetnyi aktualizálás sincs. Bizonyos pontjai mégis dermesztően hatnak, meglehetősen áthallásosak. A hatalmi játszmák természetrajza ugyanis keveset változik. És abban sincs változás, hogy a művészek közül fájoan sokan készségesen részt vesznek ezekben a mindinkább eldurvuló, rút játszmákban.

Bóta Gábor

A színész mindig a saját igazát keresi

2021. március 28-án mutatták be az Újvidéki Színházban Klaus Mann Mephistóját, melyet Boris Liješević rendezett. A főszereplőt, Hendrik Höfgent, Balázs Áron játssza, aki 1998 és 2016 között volt a társulat tagja. Emellett osztályvezető tanár, és határon túli munkái mellett sok magyarországi előadásban is szerepel. Vele beszélgettünk.

Egy ember sorsa ez vagy korkép?

Mindkettőt ide sorolnám. Korkép is, mert iszonyatosan aktuális: néha az ember azt hiszi, hogy nem, de ha jobban átgondoljuk a mindenkori helyzetet, nagy igazság van benne. Ugyanígy emberi sorsa is. Nem tudom meghatározni, melyik a dominánsabb, tulajdonképpen nem is igazán akartunk ezzel foglalkozni.

Felróhatjuk egy művésznek, ha önkéntelenül (vagy direkt) kiszolgál egy politikai ideológiát?

Hendrik Höfgen miért hódol be? Embere válogatja, többségében meggyőződések alapján kötődnek egy-egy ideológiához. A színművészetnek nem az a feladata, hogy kiszolgáljon egy rendszert, sőt, inkább a hiányosságaira kellene rámutatnia. Höfgen esetében ezt úgy életem meg, hogy valamilyen kompromisszumot köt. Ebben a politikai helyzetben, történelmi szituációban nem volt visszaút, vagy ha lett is volna, az ő elégedetlensége nem hagyta, hogy visszalépjen. Ez volt a veszte.

Kaphat felmentést?

Ez is nézőpont kérdése. Mindig abban reménykedem, hogy a

színész úgy formál meg egy szerepet, hogy az ő igazát keresi. Nem én alakítom ki – mint színész – a véleményemet a karakterről, hanem tudnom kell, hogy amit ő tesz, az indokolt és alátámasztott. Az életben is a saját ítélőképességünk alapján döntünk, ez lehet jó és rossz is.

Egy ilyen előadás létrehozásához szükséges a karakterek lelkének legmélyére ásni. Mit talált Höfgenben szimpatikusnak?

Színész vagyok, és ő is az.

A legtöbb jelenetközi váltás szinte a semmiből, bármilyen scenikai jelzés nélkül történik meg. Mennyire okoz kihívást a hirtelen érzelmváltozások megjelenítése?

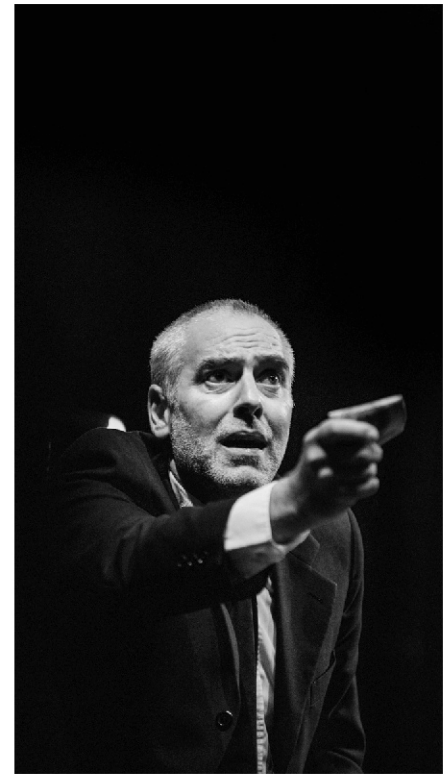
Eleinte szokatlan volt, aztán ahogy elfogadtuk ezt a jelrendszert és a rendező elképzelését, már problémamentes volt a folyamat. Gördülékennyé teszi az előadást ez a megoldás. Nem hiszem, hogy a nézőknek ez problémát jelenthet, hiszen a második után már ők is olvasni tudják a jeleket.

Vendégművészként vett részt az előadásban. Milyen volt főszereplőként visszatérni az Újvidéki Színházba?

A csapatot nagyon jól ismerem, úgy fogadnak, mintha az övék lennék. Ezzel nem volt gond.

2005 óta tanít az Újvidéki Színművészeti Akadémián. Milyen a viszonya a tanítással, illetve a diákokkal?

A diákokkal próbálok nagyon jó kapcsolatban lenni. A tanítás mindig bizonytalan, de úgy

érezem, hogy erre valahol szükség is van, mert nem érezném magam jól, ha minden óra előtt nyugodt lennék. Izgalom van bennem, egyfajta kérdés, vajon jó útra tudom-e őket vezetni, ne magamat adjam oda, hanem ők próbáljanak kifejlődni olyanná, amilyen az ő egyéniségük, gondolkodásuk, hogy megtalálják a saját színházi világukat.

Szűk egy napot tölt idén Kisvárdán: milyen élmények érik így a fesztiválon?

Ez az év nagyon rövid, hogy úgy mondjam. Este érkeztünk, sajnos így a tegnapiakból egy előadást sem láttam. Azt kell, hogy mondjam, nem tudom, milyen lehet az idej fesztivál. Tényleg úgy érkeztem, mint egy vendég. Régen az elejétől a végéig itt voltak a társulatok, megnéztük egymást, véleményt cseréltünk, sajnos ez most nincs.

Szalánczi Ágota

B.O.R. - Boldogságban oldott részletek

A Figura Stúdió Színház a Kisvárdai Sport Hotel éttermét tegnap estére birtokba véve varázsolt nekünk egy előadást. Ugyan egyetlen színész szereplésével létrejövő produkcióról van szó, mégis végig érezhető, hogy itt több ember összehangolt munkájáról beszélhetünk. Kolozsi Borsos Gábor és Márkó Eszter rendező mellett Zsigmond András séf, Korpos Szabolcs zongorista és Sike Tamás több bora is fontos szerepet kapott.

Sokat tesz hozzá, hogy ez az előadás nem csupán látványban és hangzásban ad nekünk valamit, hanem jó gasztroszínházhoz híven az ízlelőbimbóinkat is megszólítja. Elsőre úgy éreztem, hogy a borok válogatásán van a hangsúly, később ez azonban kiegészült az étellel. Már nem csupán az volt fókuszban, hogy milyen italt fogyasztunk, hanem az is, hogy melyikhez milyen ételt párosítunk. Asztaltársainkra, ízlelésünkre és Kolozsi Borsos Gábor játéka is kellett figyelmet fordítanunk, ami így erős koncentrációt igényelt. A szórakozás, a jókedv és a fokozatos oldódás mégsem maradhatott el.

Mi történik akkor, ha két introvertált idegent egymás mellé ültetünk egy ilyen előadás során? Hányadik tételnél veszik a bátorságot ahhoz, hogy esetleg bemutatkozzanak vagy tartalmasabb kérdést tegyenek fel annál, mint hogy a másik kér-e még egy kis vizet. A kísérlet azt mutatja, hogy legalább a negyedikig kell várni (fokozottan zárkózott személyek esetében talán csak a hatodiknál

török meg a jég). Tehát valahol az olaszrizling környékén eredt meg annyira a nyelvünk, hogy felfedezzük, rengeteg közös húzódik meg a csendesség mögött. Ekkorra már a terem is felbolydult, az elfogyasztott borok során egyre élénkebb társalgás alakult ki és ezzel arányosan emelkedett a váratlan vendég hangereje is.

A vendég titokzatos megjelenésére eleinte mindenki mégis számít. Bent ülünk a térben és tudjuk, hogy valami történni fog, valaki érkezik. Majd mikor loholva, hatalmas bőröndjét maga után hurcolva megérkezik, mindenki megnyugszik. Igen, elkezdődött. De a loholás talán sosem ér véget és az egymásba fűzött szavaknak nem mindig látjuk értelmét, az idegen azonban pontosan tudja mit akar mondani, mi az az út, amin szándékában áll végigvezetni minket.

„Jó estét! Ó, bocsánatot kérek, ha alkalmatlan időben jöttem volna, egyenek csak nyugodtan! Jó étvágyat kívánok!” Jó étvágy nélkül ugyanis, ha nem is élvezhetetlen az előadás, de sokat veszít abból a rétegeből, amire épít. Mindeközben hogyan ehetünk jó étvágygal úgy, hogy szerencsétlen idegenvezetőnknek egy falat sem jut?

Miközben a néző (evő-hallgató) elvész a kacsamáj, báriasnysalik és vörösboros marhapörkölt szentháromságában, végighallgatja szegény hajszolt idegen történetét. Tudniillik a felesége... hát ő mondta neki, hogy előadást kellene... hogy akkor most itt...

Zavarban van, félreérthetetlenül zavarban van. Így beszél aztán Dionüszosról, szőlőről, borról, mámorról éppúgy, mint a hagymáról. A nézőket csupán annyira vonja be, amennyire nem zavarja meg az étkezésüket, a lány zongorahang végigkíséri az élményt, beleolvad a közegbe, mint a levegő. Mikor mégis abbamarad, akkor kapjuk fel a fejünket: valami elmúlt.

A szövegek szépen simulnak egymásba, a karakter végig zavart, de lelkes szónokként fel-le rohangálva adja elő mondandóját. Lassan kibontakozik előttünk szomorú sorsa. Mi hiába eszünk, ő sosem érhet el a tányérhoz, ennek a madárijesztőnek nem jut egyetlen falat sem. Hiába terít meg magának, ha egyetlen vendég is kimaradt, akkor ő bizony odaadja adagját. Az állandó rohanás közben mégis jut időnk enni és inni is, még akkor is, ha vannak pillanatok mikor úgy érezzük: jól esne még pár perc, mire végzünk a borral.

Úgy éreztem az alappillért Csehov szövege (A dohányzás ártalmasságáról) jelenti, amibe beleépíti a többit is.

Ahogy egyre tovább haladunk az időben felsejlik előttünk az előadó valódi sorsa. Rölapokat osztogat egy pszichiátriai intézetről, zilált madárijesztőként várja a feleségét, aki valószínűleg sosem jön el, mégis annyi mondanivaló akarás, annyi közölnivaló szorult belé.

Lehetetlen egyszerre mindenre figyelni. A színészi játék óhatatlanul háttérbe szorul időnként a hét tételes borsor és menü mellett. Finoman igyekszik megtalálni az egyensúlyt, néha mégis megbillen és a vendég közlendője nem jut el minden nézőhöz. Mégis, mivel az élmény több lábon áll, nehéz melléfogni. A jó hangulat garantált, olyannyira, hogy sokan az előadás után is maradnak beszélgetni.

A kezdetben még idegenekből pedig lassan ismerősök, barátok válnak, mire az utolsó kortyok is elfogynak.

Bakos Apolka

Mai program

11:00 – Szakmai Klub
(beszélgetés az előadásokról)
Moderátor: Németh Fruzsina Lilla
Felkért hozzászólók:

Káosz: Urban Balázs
Mephisto: Gulyás Gábor
Helye: KVMK Pódiumterem

11:00-től 16:00-ig – Az Aranybogar – módszer Balázs Zoltán színésztechnikai tréningje
Helye: Zsinagóga
(csak előzetes jelentkezés alapján!)

14:00 – Villám-workshop
kritikus mesterkurzus
Vezeti: Szabó Réka, Gyürky Katalin.
Helye: KVMK Pódiumterem

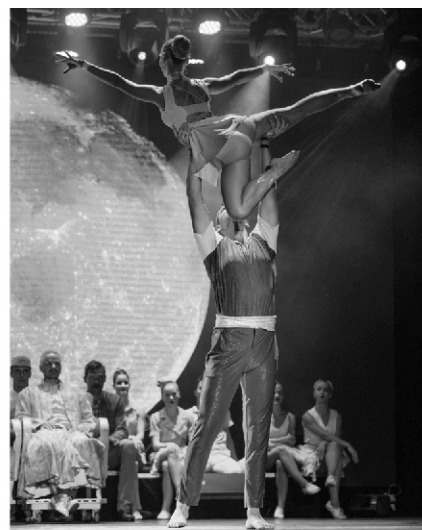
17:00 – Grimm testvérek:
FÉLELEMKERESŐK
Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem (hallgatói program, stúdióelőadás, 50 perc)
Helye: Zsinagóga

18:30 – Maja Pelević:
AZ UTOLSÓ KISLÁNYOK
Kosztolányi Dezső Színház, Szabadka
(versenyelőadás, stúdióelőadás, 1 óra 30 perc)
Helye: Művelődési Központ

21:00 – Miles Tredinnick:
ELVIS, OLTÁR, MIAMI
Bánfalvy Stúdió
Helye: Refi Színpad

Napközben: MR. PIANO – guruló zongora show Kisvárdai utcáin

Bővebben:
www.kisvarda.szin haz.hu

Gyöngyhajú lány balladája - Omega musical A TBG Production előadása**kisvárdai lapok**

A Magyar Színházak
34. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit

Munkatárs:
Both Gréta

Fotók:
Tugya Vilmos
Máté Viktor Gábor

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikoletta

Nyomdai kivitelezés:
Imi Print Nyomda

Felélős kiadó: Nyakó Béla
ISSN 1587-8325

A Magyar Színházak 34. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

nka
Nemzeti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERUMA

KISVÁRDAI VÁROSI
KÖZMŰVELŐDÉSI
KÖZPONT

Friss FM, Kisvárda